

Po roce na Ukrajině: Washington a NATO to všechno špatně pochopily

infokuryr.cz/n/2023/03/09/po-roce-na-ukrajine-washington-a-nato-to-vsechno-spatne-pochopily

kuryr

9. března 2023

Od ruské invaze na Ukrajinu uplynul rok.

Navzdory tvrzením režimu a jeho mediálních spojenců, že Rusko je příští Třetí říší a brzy zachvátí polovinu Evropy, se ukazuje, že to zdaleka není pravda.

Ve skutečnosti vše dopadlo víceméně tak, jak jsme předpovídali zde na mises.org:

- Rusové nejsou ani zdaleka schopni obsadit jakékoli místo v Evropě mimo východní Ukrajinu
- Není to Mnichov 1938. Ekonomické sankce neochromily ruský režim
- Většina světa zůstává ohledně konfliktu ambivalentní
- Konflikt pravděpodobně skončí dohodou – v rozporu s tím, co si Washington přeje

Faktem je, že navzdory snaze Spojených států a Severoatlantické aliance (NATO) proměnit Ukrajinu ve třetí světovou válku zůstává válka na Ukrajině regionálním konfliktem . Zdá se, že většina světa nemá zájem přinášet oběti pro provádění politiky USA na Ukrajině a že mnozí uznávají vrozené pokrytectví, které se skrývá za americkými řečmi o respektu k národní suverenitě.

To je také důležitá lekce, jak neposlouchat válečné maximalisty, kteří neúnavně obhajují totální válku jako „řešení“ každé mezinárodní krize. USA zjevně chtějí vybojovat válku do posledního Ukrajince, kterou USA balí jako globální křížovou výpravu ve stylu druhé světové války. Zdá se však, že pragmatictější myslitelé – například Francouzi a Němci – si nyní uvědomují, že vyjednávání je humánnějším řešením.

Chtěli “mnichovský okamžik”

Během několika dní po ruské invazi se západní globální hegemonié pustili do práce a tvrdili, že invaze byla v podstatě globální dobovační válkou. Například Matthew Kroenig v *Foreign Policy* poznámenal , že Vladimir Putin projevil jasný zájem na „vzkříšení bývalé Ruské říše a další zranitelné východoevropské země – Polsko, Rumunsko nebo pobaltské státy – mohou být další“. Kroenig dospěl k závěru, že vojenský rozpočet USA by měl být *zdvojnásoben* .

Jiný spisovatel trval na tom , že invaze na Ukrajinu obsahovala „závan Mnichova“. John Storey z Australského strategického politického institutu tvrdil , že „zapomenutá lekce z Mnichova“ umožnila Putinovi „nejlepší napodobení německého diktátora Adolfa Hitlera“. Storey se výhružně zeptal: „Bude další na řadě Pobaltí a východní Evropa?“ a poslušně opakoval heslo, že se do střední Evropy mohou brzy valit ruské tanky.

Ale „mnichovská lekce“ – která je neustále vzývána a rozhodně se na ni „nezapomíná“ – nikdy nestačila ke konceptualizaci války na Ukrajině. To dokonce přimělo některé učence prohlásit, že globální jaderná válka „stojí za to“. Skutečnou lekcí, kterou si zde však musíme vzít, je lekce z roku 1914: že bychom neměli dovolit vojenským aliancím, aby lákaly velké mocnosti k přehnaným reakcím, které vedou ke globálním katastrofám. „Mnichov“ chtěl na začátku roku 2022 masovou mobilizaci proti Rusku. Nedostal ji, a to je dobře.

Rusko nikdy nebylo globální hrozbou

Od začátku bylo jasné, že Rusko nikdy nebude schopno udržet okupaci území, která již nebyla domovem významného počtu etnických Rusů nebo ruských sympatizantů. To sotva odráží vojenské schopnosti Třetí říše. Není proto divu, že ruská okupace přetrvává pouze na jihovýchodě Ukrajiny a na Krymu. V současnosti se Rusko snaží posunout hranice své okupační zóny co nejdále do oblastí s početnou ruskou menšinou. I to se pro ruský režim ukázalo jako obtížné. Rusko prostě nemá prostředky na to, aby přijalo někoho jiného než své zbídačené sousedy.

Navíc porážka Ruska vyžadovala jen nepatrný zlomek válečných zdrojů, které měla aliance NATO k dispozici. Většina evropských členů NATO slíbila starší zbraně a jen několik nejmodernějších zařízení. The Washington Post nedávno uvedl, že Západ se „stále zavázal“. Nedávné přísliby Německa, Dánska a Nizozemska pro tanky Leopard se ukázaly jako sliby pro „zastaralé“ tanky staré více než čtyřicet let. Žádný z těchto tanků také nedorazí dříve než letos v létě. Do konce listopadu přispěly vojenskou pomocí Německo, Spojené království a Francie celkové výši 5 miliard eur. To je 6,00 procenta ruského vojenského rozpočtu a nepatrných 0,05 procenta z 10 bilionů dolarů hrubého domácího produktu (HDP) generovaného Británií, Německem a Francií dohromady. Ale co americká vojenská pomoc? Není na boj proti ruskému molochu potřeba obrovská částka? Americká vojenská pomoc nebude do začátku roku

2023, vyšší než 50 miliard dolarů . To je 6,00 procenta amerického vojenského rozpočtu a 0,20 procenta amerického HDP. Americký režim navíc nyní přiznává, že ani neví, co se děje se zbraněmi, které posílá na Ukrajinu . Kolik z těch 50 miliard dolarů jde ve skutečnosti na obranu Ukrajiny? Ne 50 miliard dolarů.

Pokud je to vše, co je potřeba k udržení Ruska na uzdě na východní Ukrajině, je těžké si představit, že ruský režim představuje existenční hrozbu pro západní Ukrajinu, natož pro jakýkoli jiný stát v Evropě. To ukazuje, jak zbytečné jsou USA v tomto konfliktu. Rusko nepředstavuje pro USA žádnou hrozbu, pokud USA neeskalují až k jaderné válce. Pokud se Evropané cítí ohroženi, vzhledem k velikosti svého ekonomického bloku ve srovnání s Ruskem se mohou snadno bránit. Evropané mají více než dost zdrojů, aby stáli při Ukrajině,“ jakkoli to chcete definovat. Ano, to by mohlo vyžadovat, aby se Evropané vzdali části svých státních důchodů a obrovských sociálních států, financovat vlastní vojenskou obranu. Ale není absolutně žádný důvod, proč by američtí daňoví poplatníci měli platit účet za dotování Evropanů, zatímco na své měsíční dovolené popíjejí cappuccino.

Svět není jednotný proti Rusku

Vzhledem k tomu, že Rusko nepředstavuje žádnou konvenční vojenskou hrozbu mimo „blízké zahraničí“, většina světa nesouhlasila se zahájením nové studené války. Přestože mluvčí NATO s nadšením uvítali přijetí rezolucí OSN odsuzujících Rusko, je pozoruhodné, kolik zemí se hlasování zdrželo. Minulý týden Valné shromáždění OSN znovu hlasovalo o rezoluci odsuzující ruskou invazi a vyzývající Rusko ke stažení. Pro hlasovalo sto čtyřicet jedna zemí, ale především se zdrželo hlasování Hlasovalo 32 zemí (sedm států hlasovalo proti opatření). Těchto třicet dva zemí zahrnovalo Čínu, Indii, Pákistán a Jižní Afriku. Indie, spojenec USA a „největší demokracie světa“, zjevně neměla zájem o vstup do NATO na základě

rezoluce. Jižní Afrika, další velká ekonomika a demokracie, také zůstala stranou aféry. Jediným členem bloku BRICS, který pro rezoluci hlasoval, byla Brazílie.

To je částečně způsobeno praktickými úvahami. Političtí vůdci v těchto zemích prostě nejsou ochotni ožebračit své lidi, aby se zalíbili Washingtonu. Ale odpor také pramení ze skutečnosti, že většina světa ví, že tvrzení USA, že respektují národní suverenitu, a mezinárodní právo jsou fikce. Americké invaze a bombardování Iráku, Afghánistánu, Libye a Sýrie jasně ukázaly, že Spojené státy mohou snadno porušit národní suverenitu, pokud to poslouží jejich ambicím. Takzvaný mezinárodní řád založený na pravidlech pro USA zjevně nic neznamena, pokud se stane pro Washington nepohodlným. (Je třeba také poznamenat

Co to všechno znamená pro Rusko? Znamená to, že některé z největších světových ekonomik daly najevo, že nemají v plánu odříznout Rusko od globální ekonomiky a odmítají se odříznout od ruské ropy, plynu a potravin.

celonárodní setkání

přijďte podpořit

ČESKO PROTI BÍDĚ

11. 3. 2023 / 14.00 hod.

VÁCLAVSKÉ NÁMĚSTÍ

vystupující

JINDŘICH RAJCHL - předseda PRO / **JANA ZWYRTEK HAMPLOVÁ** - senátorka
VIBLÁK - blogger / a mnozí další

Sankce Rusko nezruinovaly

USA nedokázaly získat globální dohodu o ekonomické izolaci Ruska. V důsledku toho jsou USA nuceny uchýlit se k donucovacím sankcím – nejen vůči Rusku, ale také vůči těm, kteří chtějí s Ruskem nadále obchodovat. USA nyní musí trávit čas a zdroje prosazováním „sekundárních sankcí“ navržených tak, aby donutily země, které je

neplní, a jsou nyní v pozici, kdy mohou opakovaně vyhrožovat jiným zemím než Rusku „důsledky“, pokud nesouhlasí s porušením amerických sankcí .

Ale přes všechn ten rozruch USA v této věci americké sankce očividně Rusko ekonomicky nezruinovaly. Nedávná čísla ukazují , že americké ropné sankce proti Rusku „málo přispěly k zastavení toku ruské ropy.“ Nebo, jak uvádí tento článek CNBC , ropné sankce „zcela selhaly“.

To neznamena, že sankce byly neúčinné. Je však jasné, že sankce – nejtvrďší od druhé světové války – nepřinesly „zvrát “ .

Sankce spíše poskytly další motivaci pro státy, aby našly způsoby, jak v budoucnu obejít americké sankce. Jak poznává Agathe Demarais v *Foreign Policy* :

Rusko, Írán, Čína a další země, které jsou v rozporu se Spojenými státy, zesilují úsilí o naočkování svých ekonomik proti sankcím. Tato opatření mají jen málo společného s obcházením sankcí: spíše se jedná o preventivní kroky, které činí případné finanční sankce zcela neúčinnými. Mezi tyto mechanismy patří snahy o dedolarizaci, vývoj alternativ ke SWIFT (belgické družstvo, které spojuje všechny banky po celém světě) a vytváření digitálních měn centrálních bank.

Odkaz na „jiné země“ je zásadní. Čím více budou USA používat svou finanční sílu jako zbraň proti jiným režimům, tím více budou světové režimy nacházet způsoby, jak se osvobodit od financí zaměřených na USA. Tyto snahy vyvinou tlak na dolar v nadcházejících letech.

„Bezpodmínečná kapitulace“ nebyla nikdy možností

USA obecně šetřily svou rétoriku „změny režimu“ pro malé, na špínu chudé země, které se nemohou bránit. Ale po ruské invazi začalo mnoho západních komentátorů volat po změně režimu i v

Rusku. Nejpozoruhodnější je, že prezident Joe Biden 26. března řekl, že Putin „nemůže zůstat u moci“, i když byl později nucen ustoupit. Nejenže vyhlídka na změnu režimu v zemi vyzbrojené jadernými zbraněmi představuje nesmírné nebezpečí, ale mnoho pozorovatelů si je také vědomo skutečnosti, že svržení Putina se snadněji řekne, než udělá.je. Ani takový krok by nezaručil, že Putinův režim bude nahrazen režimem odporujícím ruské rozpínavosti. Naopak, nová vláda by mohla být podle standardů NATO o něco „horší“ .

Pro Američany, kteří jsou již dlouho posedlí „bezpodmínečnou kapitulací“ v jakémkoli vojenském konfliktu, jde o pilulku těžko spolknout. Vzorem je zde japonská kapitulace ve druhé světové válce. Realita je však taková, že drtivá většina vojenských konfliktů končí vyjednaným řešením.

Přesto byli v první polovině roku 2022 ti, kteří vyzývali k jednání o ukončení války, aby se krveprolití rychleji ukončilo, označováni za apologety Ruska. Bylo nám řečeno, že pouze úplné vítězství bylo přijatelným výsledkem.

Ty časy se rychle chýlí ke konci. „Totální vítězství“ Ukrajiny, definované jako úplné stažení Ruska, nebylo nikdy pravděpodobné. Realita se blíží tomu, co jsou francouzští diplomaté tajně ochotni připustit. Jak informoval Wall Street Journal minulý týden, francouzští a němečtí vůdci řekli ukrajinskému režimu, že musí zvážit mírová jednání:

„Stále opakujeme, že Rusko nesmí vyhrát, ale co to znamená? Pokud válka potrvá dostatečně dlouho v této intenzitě, stanou se ukrajinské ztráty neúnosné,“ řekl vysoký francouzský představitel. “A nikdo nevěří, že se jim podaří dobýt Krym zpět.”

Generál Petr Pavel, nově zvolený prezident České republiky a bývalý velitel NATO na mnichovské konferenci [minulý týden] řekl: „Můžeme se dostat do situace, kdy osvobození některých částí

ukrajinského území způsobí více obětí, než je pro společnost snesitelný. . . . Může nastat okamžik, kdy Ukrajinci mohou začít přemýšlet o jiném výsledku.

Konec hry je v nedohlednu a jedná se o vyjednané urovnání . Bohužel k této dohodě dojde až po obrovských ztrátách na životech Ukrajinců i Rusů a za cenu obrovských ztrát na kapitálu a infrastruktuře. K dohodě mohlo dojít pravděpodobně dříve, se stejnými územními ztrátami na Ukrajině, jaké by pravděpodobně utrpěly v obou případech. USA mohly opustit svou posedlost udělat z Ukrajiny základnu NATO. Ukrajinský režim se mohl vzdát pokusů proměnit Ukrajinu v etnický stát, kde jsou rusky mluvící občané druhé kategorie. USA a Ukrajina mohly připustit, že nemohou získat Krym zpět. Místo toho se rozhodli prodloužit konflikt, což mělo za následek možná statisíce zbytečných úmrtí. Skutečnost, že agresorem je zde nakonec ruský režim, na této realitě nic nemění. Být malou, chudou zemí vedle Ruska bylo pro některé vždy nešťastnou realitou. Zodpovědnou zahraniční politikou těchto států je proto zaujmout postoje, které omezí zbytečné krveprolití a zároveň nacházet způsoby, jak koexistovat s Rusy. Místo toho se USA a Ukrajina rozhodly filozoficky hlásat morální spravedlnost, zatímco vůdci NATO zužují své odrážky na změnu režimu, totální vítězství, do Mnichova a recitovat „řád založený na pravidlech“. Nic z toho nepomáhá zachraňovat životy.

Ti, kdo obhajovali potřebu totální války a „žádný mír až do úplného vítězství“, se úžasně mýlili a ukázalo se, že je to velmi nákladné.

Napsal Ryan McMaken pro The Mises Institute

ZDROJ

PRO

PRÁVO RESPEKT ODBORNOST

Sdílet: